

MAXIME CHATTAM

SPOLČENÍ NIČEMŮ

Když se nejhorší noční můry stávají realitou

Francií otřese vlna brutálních vražd. Stále stejná značka *e, která se jako cejch objevuje na obětech nebo v jejich blízkosti, ukazuje na sériového vraha – jenže kriminalisté záhy zjišťují, že vraždy probíhají v časové souhře na různých místech Evropy, a pachatelů tedy musí být víc. Jako by propukla epidemie vražedného násilí...

Četnost a brutalita vražd narůstá a policii se s vývojem událostí nedaří držet krok. Stopy zavedou pátrací tým do hloubky temného internetu i k důsledkům zrůdných nacistických projektů. Poradce týmu, zkušený kriminolog Richard Mikelis dobře ví, že násilí je jako droga, a varuje, že tentokrát může jít o nepravděpodobné spiknutí všech vyvrhelů společnosti, které v jejich činech neomezuje lidské cítění.

V knihách Maxima Chattama se v rychlém sledu střídají napínavé, nečekané zápletky a nikdy nic není tak, jak se zdá. A tak se z poklidné situace může vmžiku stát souboj na život a na smrt...

„Spolčení ničemů nabízí sice mlhavou, avšak svým způsobem neodbytnou představu, vycházející z teorie Gaia: co kdyby došlo k novému uspořádání lidské společnosti, v níž by se na vrchol dostali devianti a sérioví vrazi?“

– Le Point

Maxime Chattam

SPOLČENÍ NIČEMŮ

Maxime Chattam

SPOLČENÍ NIČEMŮ

Přeložil Tomáš Havel

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

La conjuration primitive © Éditions Albin Michel – Paris 2013

Translation © Tomáš Havel, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-512-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-511-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-141-0 (print)

Atmosféra, v níž píšeme a čteme nějakou knihu,
je téměř stejně důležitá jako text sám o sobě,
proto jsem tento příběh psal obklopený hudbou.
Především níže uvedenými soundtracky, které vám
pro četbu tohoto románu vřele doporučuji:

Prometheus od Marka Streitenfelda,
Mezi vlky též od Marka Streitenfelda,
Mlčení jehňátek od Howarda Shora.

Mé ženě Faustine

Psát natolik temný příběh obnáší nutnost proplouvat pod černým nebem a nořit se do nepříjemných zón. Abychom lépe pochopili. Člověka a jeho civilizaci. To nejhorší v nás. Abychom mohli o to víc milovat vše ostatní.

*Během tohoto mého průzkumu byla Faustine hvězdou, která mi zářila nad hlavou. Večer co večer mi ukazovala cestu zpět, abych se živý a zdravý vrátil do správného pří-
stavu, abych se po cestě neztratil.*

Mé hvězdě, jež mne vede hlubinami.

PRVNÍ ČÁST

ON

Člověk tudy jen prochází. To jako by říkaly hory.

Mohutný šedý skalní hřeben šrafovaný bílými pruhy, z nichž při každém poryvu větru vzlétaly arabesky sněhového prachu, se tyčil do tisícimetrové výšky, tvořil ostroh závratně převyšující údolí a vesnici La Giettaz nořil do věčného stínu, nehodlaje ustoupit odvěké moci slunce.

Hory svou majestátností dominují zdejší krajině už miliony roků a přinejmenším stejně dlouho tomu tak ještě bude.

Vesnička, uhnížděná mezi dvěma výběžky kamenného obra, byla jen shlukem domečků z cihel, prken a břídlíce, vybudovaných na místech, kde kdysi stávaly rozvrzané boudy a chatrče splácané z hlíny a suchého dřeva, kterým každá bouře, každý prudký závan větru, každá zima usilovaly o existenci.

Krajina tu dává najevo, že člověk na zemské kůře pobývá jen dočasně. Že je to jen chabě se držící parazit, po němž brzy zbudou jen otisky jeho civilizace v kamenech. Hory tuto kratičkou existenci na svých bedrech skoro ani nepocítí.

Člověk zatím ve zdejším klidném masivu zanechal jen nepatrnou stopu své pomíjivé přítomnosti v podobě temné stuhy vinoucí se ranním světlem, umně položeného proužku křehkého asfaltu ve svahu, klikatícího se do výšin nad vesnici.

Alexis Timée byl skloněný nad volantem, držel ho jen konečky prstů, vyčuhujícími z rukávů péřové bundy. Topení ve voze z půjčovny bylo rozbité. Tlustá šála, kterou měl omotanou kolem krku, vypadala jako had snažící se uškrtit svou kořist. S každým vydechnutím se v kabině vozu objevila prchavá příšera a okamžitě se zase rozplynula. Alexis nerad řídil v horách. Alpy tedy z tohoto hlediska neřadil ke svým potěšením.

Malý vůz Opel Corsa zpomalil před prudkou zatáčkou, potom znovu nabral rychlost, postupně zdolával svah s každou projetou serpentinou. Alexis řídil dost rychle, nechával kvílet motor, rychlosti řadil později, než by měl, jako by už chtěl být co nejdál od La Giettaz. Začátkem října v těchto výškách naštěstí ještě nenasněžilo.

Na chvíli ulpěl očima na obálce z tvrdého papíru, která v zatáčkách klouzala po sedadle spolujezdce. Výrazný, černým fixem napsaný symbol *e na rudém papíru přitahoval jeho pohled.

Rudá jako krev, napadlo okamžitě Alexise.

Ted' není vhodná chvíle na takový úvahy!

Bylo vhodnější soustředit se na cestu. Pokud mu vesničané poradili správně, odbočka ke statku už nemůže být daleko.

V zatáčce o něco výš odbočovala cesta mezi smrky, označovala ji dřevěná, drsným podnebím omšelá směrovka. Přese všechno se z ní dalo vyčíst „La Mongette“.

Alexis byl skoro u cíle.

Corsa vjela do vyjetých kolejí plných kamenů, s kolébáním se úvozem vnořila do lesa ve svahu a po chvíli vyjela na paseku zastavěnou starými kamennými budovami statku.

Alexis projel kolem chléva a zaparkoval vedle starodávného džípu.

Než vystoupil, rozhlédl se po okolí.

Nic nerušilo zdejší klid. Větve ohromných jehličnanů se ani nehly. Ani stopy po nějakém životě.

Vtom sebou Alexis trhnul, na kapotě vozu mu přistála ohromná kavka. Pták popošel o dva kroky a s otevřeným zobákem natočil hlavu, jako by si chtěl mladého muže prohlédnout svým černým okem. Jako by ho zaujala pára, která šla četníkovi od úst. Načež se, stejně nenadále jako přiletěl, vznesl a usadil vysoko ve větvích.

Alexis vzal červenou obálku a vystoupil do zimy.

Z komína vycházel hustý dým. Aspoň někoho tu najde.

Zahlédl, jak kdosi poodhrnul a zase vrátil zpět záclonu, chvíli nato mu vyšel vstříc na zápraží muž.

Bylo mu k padesáti, měl holou lebku a téměř průzračné šedozelené oči – Alexis ho okamžitě poznal.

Richard Mikelis.

Postavu však měl mnohem hranatější než na dostupných fotografiích. Jako dřevorubec.

„Vy jedete kvůli tomu doučování matiky?“ zeptal se; rozvážný hluboký hlas jako by přitom vycházel až odkudsi z hlubin země.

„Prosím?“ zeptal se Alexis zmateně.

„Doučování pro Sachu, mou dceru, jste to vy?“

Alexis si uvědomil, že je v civilu, nepatrně zavrtěl hlavou a podal mu ruku.

Mikelis ji stiskl, měl mozolnatou dlaň, poměrně štíhlé prsty, které přesto drtily Alexisovi klouby.

„Jsem rotmistr Alexis Timée z oddělení vyšetřování četnického sboru v Paříži. Měl byste pro mě chvíli času?“

Mikelis se zničehonic napružil a ostře se na Alexise zadíval. Vnořil se pohledem mladému četníkovi do očí, ten měl nepříjemný pocit, že jím projel a znehybnil ho řeznický hák. Ten pohled ho hypnotizoval. Richard Mikelis byl jako magnetizér.

„Jde o mou manželku?“ zeptal se, aniž by mrknul.

„Ne, ne, nebojte, nejedná se o nic osobního. Je to... taková trochu složitá věc, pustil byste mě dál, abych vám to vyložil?“

„Ale víte, že už pro policii ani četníky nedělám?“

„Ano, říkali mi to.“

„Tak co tady chcete?“

„Potřebuju s vámi mluvit.“

Richard Mikelis si založil paže na prsou, pod přiléhavým oblečením se rýsovaly mohutné svaly. Měl na sobě jen tričko a vlněný svetr, ale nezdálo se, že by mu byla zima.

„Jedu za vámi až z Paříže,“ snažil se ho přesvědčit Alexis.

„Už nekonzultuju. Měl jste předem zavolat, ušetřil byste si cestu. Bohužel.“

„Věděl jsem, že po telefonu byste mě odmítl. Proto jsem vám přivezl tohle.“

Alexis ukázal červenou obálku.

Zornice obkroužené šedozelenými terči se stočily ke spisu.

„Mám dojem, že jste to nepochopil, mladý muži: odešel jsem do důchodu.“

„Jste nejlepší kriminolog u nás, ne-li v celé Evropě. Potřeboval bych znát váš názor. Je to hodně důležité. Věřte, že bych vás jinak neobtěžoval. Nechte si jenom ukázat, co je v tom spisu.“

Richard Mikelis se zhluboka nadýchl, nijak nezakrýval podráždění.

„Zbytečně mě otravujete, chlapče. Už to nedělám a vy jenom ztrácíte čas.“

Otočil se zády a chystal se jít dovnitř, Alexis za ním ještě křikl: „Vím, že jste toho nechal, abyste mohl být s rodinou, věnovat se jí, ale my nevíme, jak dál! Potřebujeme nějaký názor zvenčí, jde o vážnou věc! Potřebuju jen pár minut, nechci po vás, abyste se vrátil do služby, jde mi jen o váš názor...“

Mikelis se zastavil, otočil se a znovu se zadíval na Alexise.

„Udělat si názor není otázka několika minut, takhle to nefunguje.“

„Můžu vám to tady nechat, podíváte se na to, kdy budete chtít, jak vám bude vyhovovat. A pak mi třeba zavo...“

Mikelis napřáhl ruku před sebe, aby Alexise zarazil.

„Odešel jsem do důchodu, protože tahle práce člověka žere zevnitř. Aby člověk porozuměl násilí, musí ho nasát do sebe a ono se v něm pomalu rozlézá, nakazí mu celý systém myšlení, zabarví jeho pocity, ovlivní jeho představy, je to zkrátka strašný svinstvo, chápete? A já nechci vychovávat svoje děti s takovými myšlenkami v hlavě.“

Alexis vážně přisvědčil.

„Násilí je nakažlivé. Tak či onak,“ řekl.

Mikelis se na něj zkoumavě zadíval, téměř bezbarvý pohled Alexise vyvedl z míry.

„Ano, je nakažlivé,“ potvrdil Mikelis tiše.

Četník zamával spisem před sebou.

„A právě o to jde. Čelíme epidemii. Nic takového tu zatím nebylo. A vy jste jediný znalec, který by nám mohl pomoci.“

„Ne, nejsem jediný, líp se informujte, mladý muži. Ti ostatní budou, na rozdíl ode mě, nadšení, že vám můžou být užiteční.“

„Bude to nad jejich síly, jako nad ty naše.“

Mikelis si povzdechl, rozhovor ho unavoval.

„Jde skutečně o moc vážnou věc,“ naléhal Alexis zoufale.

„A z čeho usuzujete, že jsem povolanejší než někdo jiný?“

„Z toho, co máte za sebou. Z vašich expertiz. Jste ten nejlepší. Nejste jenom chodící encyklopedie kriminalistiky, ale máte na zločin čich, dokážete ho pochopit, mluvit

jeho jazykem. Přečetl jsem o vás úplně všechno. To já jsem přesvědčil velitele, aby mi dovolil požádat vás o pomoc.“

„Moc mě to mrzí, ale ani lichotkami si nepomůžete.“

„Sázím na vaši zvědavost,“ odpověděl Alexis pohotově.

„To, co vám můžu ukázat, jste ještě nikdy nikde neviděl.“

Cítil se jako v horečce, chyběla mu jistota v hlase. Sebral všechny síly, zhluboka se nadechl a dodal: „Nejsme v koncích kvůli tomu, že se jedná o něco nevidaného, ale protože nás to přesahuje.“

Mikelis zneklidněně sklonil hlavu. Chvilku mlčel. Kavka všechno sledovala ze své větve. Dlouze, výsměšně zakrákala a vzlétla směrem nad údolí.

„Jestli četník přizná, že je v koncích, tak to na tom musíte být fakt blbě,“ řekl konečně Mikelis. „Žena se vrátí na oběd, chci, abyste do té doby byl pryč.“

Uhnul a naznačil Alexisovi, aby šel dál.

„Máte necelou hodinu.“

2.

Richard Mikelis postavil dva šálky horké kávy na červeno-bíle kostkovaný vikslajvantový ubrus.

V krbu praskal oheň, zatím ještě nepřehlušil vůni topinek vznášející se z kuchyně.

Alexis si z prahu obýváku prohlížel dlouhou místnost zařízenou obstarožním nábytkem, vyzdobenou spoustou rodinných fotografií, pověšených v rámečcích na stěnách. Richard Mikelis s dětmi, bráška se sestřičkou, opálená bruneta s dlouhými kučeravými vlasy. Pořízené byly všude možně. Na lyžích, na pláži, v Disneylandu, v lese, při rodinných oslavách, desítky snímků, které mají připomínat prožité chvíle štěstí.

„To jsou moje totemy,“ řekl Mikelis za jeho zády.

„Prosím?“

„Prohlížíte si fotky, ne? Jsou to moje totemy. Chrání mě před zlými duchy. Tady mám svůj úkryt, svoje hnízdo. Posadte se.“

Přistrčil šálek kávy před četníka.

„Vypadá to, že je vám tu dobře.“

„Vůbec nelituju, že jsem v důchodu, jestli narážíte na tohle,“ odpověděl pohotově Mikelis. „Tady v horách a mezi svými přicházím znovu ke klidu. A nehodlám sem tahat přeludy z minulosti. Proto mi v rychlosti řekněte, o co jde, abyste ukojil mou zvědavost a aby váš velitel věděl, že jsem si vás vyslechl, ale nemohl jsem pro vás nic udělat. Potom se vrátíte dolů na vlak a všem vzkážete, že

ani kvůli tomu nejhoršímu případu se Mikelis nevrátí do služby. Poslouchám vás.“

Alexis objímal prsty horký hrnek, polkl a chtěl sáhnout po červené obálce, jenže Mikelis mu v tom ostrým hlasem zabránil.

„Nechci vidět žádné fotky ani žádná hlášení. Chci to slyšet od vás. Vašimi slovy.“

Četník zvolna přikývl. Napřímil se na lavici, několikrát mu zapraskalo mezi obratli. Přemítal o tom, čím začne.

„Začněte od toho nejpodstatnějšího,“ pomohl mu Mikelis hlubokým hlasem, jako by mu četl v myšlenkách.

Alexis se rozhodl odvyprávět události chronologicky.

„První oběť byla nalezena na břehu Marny, pár desítek kilometrů východně od Paříže, v departementu Seine-et-Marne, nedaleko vesnice Annet.“

„První oběť, takže jde o sériového vraha?“

Alexis kývl hlavou.

„Koncem června. Byla... moc ošklivě zřízená. Ale ne kvůli tomu, že by se tělo našlo ve vodě, nebylo v ní. Neslo stopy týrání. Mučení, znásilnění, vrchol všeho. Známký mnohačetného škrčení, které se překrývaly. Zpočátku si soudní lékař myslel, že se vrahovi nedařilo oběť uškrtit, že se mu to povedlo až napotřetí, napočtvrté. Jenže tělo neslo i charakteristické stopy po resuscitaci – hematomy v oblasti hrudní kosti, oděrky na nose a tak dále. Ten chlap ji zjevně mučil, znásilňoval a škrtil, dokud nepřestala dýchat. Pak ji znovu přiváděl k životu. Udělal to několikrát, až se mu ji už nepodařilo znovu oživit. Jmenovala se Cl...“

„Jména vynechte. Dál.“

Alexise to trochu vyvedlo z míry, olízl si rty a pokračoval: „Druhou oběť našli v lese, západně od Paříže, nedaleko Port-Marly v Yvelinnes, začátkem srpna. Znovu šlo o ženu, tentokrát o něco starší, třiatřicet let. Stejně stopy

mučení, stejný způsob provedení, to znamená škrcení a resuscitování oběti, dokud to šlo.“

„Ani jeden z těch departementů není váš sektor. Proč to vyšetřujete vy?“

„Od roku 2012 má pařížské oddělení vyšetřování působnost na území celého státu. Můžeme převzít případy, pokud mají nějakou spojitost s vyšetřováním na našem území. Takže proto.“

„Jak jste si ty dvě vraždy spojili? Pachatel zanechal nějaký podpis?“

„Ano, škrtí je jejich spodním prádlem, zatímco je znásilňuje, potom je oživí, aby je mohl znovu znásilnit, a tak se to opakuje. A v obou případech vnikl do domu svých obětí, našli jsme tam stopy po zápase, krev, sperma... Ale ani v jednom případě známky násilného vniknutí. Říkáme mu proto Fantom. A to není všechno. Vyrývá jim do těla písmeno.“

Mikelis překvapeně povytáhl obočí.

„Skládá z nich postupně nějaké slovo?“

„Ne, je to pořád totéž písmeno. Písmeno *e*. A před ním hvězdička.“

Tentokrát Alexis vytáhl z obálky fotografii a posunul ji směrem ke kriminologovi.

Růžová pleť, spousta mateřských znamének v oblasti beder.

Mezi lopatkami pořezaná kůže, místo inkoustu rudá rýha, hluboko do tkáně vytetovaný podivný vzkaz: **e*.

„Dvě oběti v necelých čtyřech měsících,“ shrnul nahlas Mikelis.

„Co se týče tohoto vraha, tak ano.“

Mikelis se s fotografií v ruce podíval průzračnými očima na četníka.

„On je ještě nějaký další?“

„Ledaže by tenhle trpěl rozdvojením osobnosti. Další

tři oběti byly nalezené na odlehlých místech ve východní Francii, v červenci až září. Tenhle se s oběťma moc nezdržuje, zabíjí je poměrně rychle, různými způsoby. Uškrce-ná byla jen jedna z nich. Je jako vzteklé zvíře. Proto mu říkáme Zvíře.“

„Ten první zvířetem není?“

„Postupuje mnohem promyšleněji. Je z toho cítit, že jedná na základě nějakých uspořádaných představ. Zatímco zabiják z východu je řezník. Naprostý šílenec.“

„Máte taky jeho DNA?“

„Na Fantoma máme všechno ze spermatu, které po sobě nechává, zatímco na Zvíře nemáme nic. Možná používá kondomy.“

Mikelisovi cuklo v obličejí, sraštil obočí.

„V tom případě má daleko k šílenci, který se nedokáže ovládat!“

„Anebo neejakuluje... S těmi prezervativy to je jen předpoklad.“

„V soudní laborce se nesnažili přijít na stopy lubrikan-tu?“

„Pokaždé to bylo... složité. Když vám říkám, že je jako vzteklé zvíře, tak jsem ještě daleko od reality.“

„Při třech obětech jste museli objevit nějaké pachate-lovy chlupy, ne?“

„Ne. Nic, ani vlas, prostě nic.“

„Něco po sobě musí nechávat, když má na svědomí tři činy. Přece není úplně bez chybičky.“

„Je to... víte... pokaždý to je strašná hrůza. On s nimi... on je...“

„Co? Co s nimi dělá?“

„Myslíme si, že je jí.“

Tentokrát Mikelis na chvíličku zůstal jako bez dechu.

„A z čeho tak usuzujete?“

„Ze stop po zubech. Podle vytržených kusů tkání, které

se nenašly. Ten chlap má ohromnou pusu. To je jediná indicie, kterou máme, pokud je to vůbec nějaká. Největší pusa, jakou kdy soudní lékař viděl. A naprosto výjimečný chrup.“

„Jakým způsobem?“

Alexis polkl, trochu na rozpacích, že se má pouštět do takových podrobností.

„Zuby jsou nabroušený. Jako by měl samý špičáky.“

Kriminolog si podepřel bradu ohromnou dlaní a přemýšlel. Rukou pohnul, až když se chtěl zeptat: „Honíte upíra, je to tak?“

„Chviléma si říkám...“

„Máte co do činění s kýmisi mezi psychotikem a psychopatem. Zuřivost a šílenství ukazuje na psychotika, na psychopata zase důkladná příprava činu. Je to dost neobvyklá kombinace, to uznávám.“

„Říkal jsem vám to.“

Mikelis polkl doušek kávy a zeptal se: „Co obě ty série spojuje?“

„Tři dívky nalezené na východě Francie měly taky nožem vyryté *e, na levé hýždi.“

Mikelis na chvilku pozorněl, ztratil se v myšlenkách.

„A jste si jistí, že způsoby provedení se liší natolik, že se skutečně jedná o dva různé zabijáky?“ zeptal se nakonec.

„Všecko tomu nasvědčuje.“

„Nějakou další stopu máte?“

„U toho prvního nic. Ten druhý není takový puntičkář. Kromě stop po zubech jsme ve dvou případech našli i otisky pneumatik stejného auta.“

„Identifikovali jste typ?“

„Na základě stop jsme mohli určit rozvor, poloměr rejdu a typ pneumatik. Podle Kriminalistického ústavu četnického sboru by se mělo jednat o vůz Renault Twingo první generace.“

„V ranách se nenašla DNA? Sliny...“

„Ne... Je potřeba říct, že jsou to pokaždý jatka. Soudní lékař s tím nic nezmůže, krev oběti je úplně všude a překryje všechny ostatní, ne tak výrazné biologické stopy.“

„Takže máte dva sériové vrahy, kteří podle toho, co zatím víte, začali páchat zločiny přibližně ve stejné době a podepisují se stejným symbolem.“

„Nevíme, jestli si pomáhají, jestli jsou spolu v kontaktu nebo jestli se jedná o dva zvrhlíky, kteří si ve vězení před propuštěním stanovili výzvu a teď žijou daleko od sebe. Ale mají spolu něco společného, to ano.“

„Nastudujte si případy z Ameriky, jako třeba Norris a Bittaker, Ottis Toole a Henry Lee Lucas, nebo, blíž k nám, z Německa, případ Lewendel a Wirtz. Zjistíte, že existují případy, kdy sérioví vrazi působí ve dvojici. Z nich byste se mohli poučit.“

„Vím o nich. Jenže ti naši zřejmě nejednají společně, ale paralelně.“

„To se musí teprve dokázat, musel bych dopodrobna nastudovat spis, abych vám k tomu mohl říct víc.“

Alexis pohlédl na naditou červenou obálku. Má brát poslední poznámku jako příslib?

Mikelis byl zadumaný, zabraný do toho, co právě slyšel. Nastala vhodná chvíle říct mu všechno.

„A to není všecko. Před měsícem jedno z našich oddělení v boji proti pedofilii objevilo, že po internetových fórech koluje několik fotek: znásilněné děti s červeně namalovaným *e na zádech. Jde o dva chlapce. Tři znalci v oboru psychiatrie, s nimiž jsme to konzultovali, shodně potvrdili, že se jedná o třetího pachatele, přijde jim, že mezi zločiny na dospělých a pedofilii spáchanou na těchto chlapcích je moc rozdílů a příliš málo shodného.“

Alexis se odmlčel, jako by chtěl zvýšit dojem, a pak ledovým hlasem dodal: „Takže máme tři pachatele, kteří své zločiny podepisují stejným způsobem.“

Mikelis ho klidně pozoroval, jednu ruku na fotografii s mateřskými znaménky, druhou na šálku s vlažnou kávou.

„Myslíte si, že se jedná o organizovaně budovanou síť, nebo jen o nějaký záchvat pomatení několika bývalých spoluvězňů?“

„Nevíme. Nic víc nemáme. Stopa pedofilních fotek nic dalšího nepřinesla, jsou jen zrnkem v kupě písku podobných věcí na internetu, autor se nedá vypátrat.“

„Takže jako vstupní dveře máte zatím jen ten symbol... A co ti dva zabijáci? Něco se rýsuje?“

„Pracujeme na výpisech hovorů, odchozích i přijatých, na všech mobilech na území, kde došlo k nálezům těl v časovém rozptylu kolem spáchání činu, obnáší to prověřit desítky tisíc telefonních čísel. Studujeme taky všechny záznamy kamer v okolí, které jsme získali z parkovišť, bank, dálničních platebních bran, v naději, že padneme na nějaký vypovídající prvek, ale je to mravenčí práce ohromných rozměrů a zatím nic nepřinesla.“

„Žádný twingo na záznamech z bezpečnostních kamer u benzinek nebo bankomatů?“

„Projeli jsme všechno, ale na nic využitelného jsme nenarazili. Přitom v okolí zase tak moc kamer není, jedná se o venkovská území s nijak hustou zástavbou, ale zároveň se spoustou možných směrů.“

„V DNA databázi taky nic?“

„Ne, Fantom v ní není. Máme otisky podrážek z lesa Dabo u mrtvolky jedné z dívek, jde o pohorky značky Timberland, zatím se nepodařilo zjistit, o jaký typ se přesně jedná. Číslo třicet šest, takže vzhledem k velikosti se nezdá, že by patřily vrahovi. To je všechno, co máme.“

„Žádný svědek? Ani v jediném případě?“

„Nikdo. Přitom jsme pátrali v sousedství, vyptávali se snad úplně každého, včetně benzínek v okolí. Nic. Ti chlapi jsou opatrní.“

„Mimořádně opatrní.“

Alexis zasmušile přisvědčil.

„Všem je jasný, o co jde. Nenechají toho. Je potřeba je co nejrychleji najít, nebo budeme mít na krku další mrtvé. Teď zhruba víte, o co jde.“

Mikelis dopil kávu, vstal a opřel se o dřez. Alexis ho pozorně sledoval, pátral po jakémkoli náznaku zájmu o věc. Kriminolog pokrčil rameny a s povzdechem poznamenal: „Nevím, co bych vám k tomu řekl.“

„Ale uznáváte, že je to něco nevídaného? S něčím takovým jste se ani vy nesetkal.“

Mikelis upřel ledový pohled do očí mladého četníka.

„Nefunguju na výzvy. Ale souhlasím, že... že něco takového jsem nečekal, jenže pro vás stejně nemůžu nic udělat. Člověk si nevytvoří názor za pět minut, k tomu je potřeba čas, všechno pročíst, rozebrat do detailu, ponořit se do toho. A to já dělat nebudu.“

„To všechno jste věděl předem, tak proč jste mě zval dál?“

„Jsem zvědavěj, víc v tom nehledejte. Poradím vám několik kompetentních lidí, proberte to s nimi. Předpokládám, že četnický sbor vytvořil speciální vyšetřovací skupinu?“

„Ano. Patříme pod pařížskou sekci vyšetřování, Porte de...“

„Porte de Bagnolet, znám. V Paříži je jeden velice povolaný kriminolog, mám o něm to nejlepší mínění, zavolám mu, jsem si jistý, že vám pomůže.“

Alexis Timée se zadíval na Mikelise.

Doufal ve víc. V to, že popis celé té záležitosti, její výjimečný rozměr bude stačit a vytáhne ho z pohody dů-

chodu. Nejen kvůli jeho pověsti, ale hlavně kvůli jeho skutečným schopnostem. Richard Mikelis byl naprosto mimořádný. Svými znalostmi, zaujetím, schopnostmi a úspěchy byl spíš literární hrdina než odborník.

„Potřebujeme vás. Nikoho jinýho.“

Alexis to řekl důrazným nekompromisním tónem.

„Jel jste tak daleko zbytečně. Je mi líto.“

„S váma nedělá nic ani to, kolik lidí už zemřelo a že...“

Mikelis ho umlčel prudce vztyčeným ukazovákem.

„Nehrajte to na mě s empatií, je to zbytečný. Ušetřete mě moralizování. Pustil jsem vás dál, protože jste přijel z velké dálky, ale teď už víte, že pro vás nemůžu nic udělat, takže se vraťte domů, mladý muži.“

Alexis svěsil hlavu.

Nebyl frustrovaný, jen zklamaný. Sám sebe zklamal. Nedostatkem bojovnosti, přesvědčivosti. Představoval si, že stačí přijet, nastítnit, o nakolik mimořádný případ se jedná, a Mikelis se k nim přidá. Tolikrát si ten okamžik v rychlovlaku cestou z Paříže do Lyonu v duchu promítal, až tomu uvěřil.

„Dám vám jméno člověka, o kterém uvažuju,“ dodal kriminolog. „Je vynikající, pomůže vám. Ale nečekejte od něj zase moc. Víte to líp než já – na prvním místě je vaše vyšetřování, na něm všechno spočívá. Lidi jako já nedělaj zázraky. Díváme se na věci z jiných úhlů, víc na tom není.“

Alexis vstal a vzal si péřovku.

„Díky za kafe,“ utrousil na půl úst.

Když stál na prahu, Mikelis ho chytil za rameno.

„Nedělejte, že jste si tu ten spis zapomněl, nebudu se do něj dívat,“ prohlásil a vrazil mu naditou červenou obálku do ruky. „Už jsem vám to řekl – jsem v důchodu, a nic víc mě nezajímá. Šťastnou cestu.“

Alexis ještě chvilku zadoufal, sám sebe tím překvapil.

Mikelis klade velký důraz na slovo důchod. *Jako by chtěl přesvědčit sám sebe?*

Přitom působí dojmem neodvolatelně rozhodnutého člověka. Napětí, které Alexise svíralo kolem ramen, na jednu povolilo.

Než nastartoval, podíval se do zrcátka. Zahlédl poodhrnutou záclonu. Téměř cítil kriminologův upřený pohled.

Vůz Opel Corsa se otočil na kamenité cestě a vzdaloval se od statku ztraceného v horách.

Zkusil štěstí u toho nejlepšího.

Ted' už to ví: musí se spoléhat jenom sami na sebe. Skupinka vyšetřovatelů na četnické stanici. Nikdo zvenčí jim nepomůže, žádná spásná pomoc, žádný doušek kyslíku, jenž by přinesl nový elán do vyšetřování.

Hrstka mužů a žen proti skupině anonymů hnanych odpornou vůlí podepisovat své zločiny stejnou značkou.

*e.

3.

Prskající zářivky osvětlovaly místnůstku, v níž měl Alexis Timée kancelář. Jako každé ráno mladý četník zautomatizovaným pohybem zapnul počítač, opřel batůžek o zeď, nalil si sklenici pomerančového džusu z krabice, kterou vytáhl ze zásuvky stolu. Měl rád rutinu, uklidňovala ho.

Stěnu za ním pokrývala modro-bílá vlajka se znakem New York Giants, mužstva amerického fotbalu, kterému nadšeně a trochu přemrštěně fandil, což dokládaly podepsané fotografie připíchnuté na zdi kolem vlajky, přilba položená vedle obrazovky počítače, klíčenka, propisky, podtácky, podložka pod myš, a dokonce i hrnek, z nějž pil. Změť modro-bílo-červených předmětů s všudypřítomnými písmeny NY zabírala velkou část místnosti, kterou Alex sdílel s dalšími dvěma kolegy.

Sedé světlo říjnového brzkého rána nesměle vstupovalo dvěma okny s vytaženými žaluziemi. Alexis viděl svůj odraz ve skle. Kaštanové vlasy učesané do důmyslného vrabčího hnízda, jeho věčné třídní strniště, oříškové oči, obnošená vojenská bunda a pod ní tlustý hnědý vlněný svetr. Toho rána měl blbou náladu. Z neúspěchu. Ze zklamání. Zadíval se za svůj odraz ve skle, pozoroval průčelí domu na protější straně bulváru Davout u Porte de Bagnolet ve dvacátém pařížském obvodu. Bylo smutné mlhavé ráno. Takové, kdy je nejlepší zůstat v posteli s puštěnou televizí, dokud v peřinách nezačne být horko

a tělo nezmůže přemíra odpočinku. S knížkou. Při snění o příští dovolené.

Ráno vhodné zejména k depresím.

Všiml si pohybu dole na nádvoří kasáren a zahlédl přicházet Ludivine. Plavé kudrliny, které jí poskakují s každým krokem, by poznal na půl kilometru.

V téže chvíli do kanceláře vstoupil muž, Alexis pozdravil poručíka Daba – metr pětadevadesát, postava profesionálního ragbisty. S pohledem ještě černějším než jeho pleť. Jako všichni vyšetřovatelé z pařížského oddělení vyšetřování, „óvéčka“, jak mu mezi sebou říkají, většinu času pracoval v civilu, takže na sobě měl běžecké tepláky a tlustou mikinu s kapucí a s plstěnou výšivkou „Eye of the Tiger“ na přední straně. Byla to jeho oblíbená, dokonale mu seděla, zvýrazňovala jeho úctyhodnou svalnatou postavu.

Segnon Dabo sklesl na židli, ta pod vahou kolosu zavržala, zapnul počítač, přitom zatáhl za dráty od sluchátek a uklidil iPod.

„Jak hráli Giants?“ zeptal se hlubokým hlasem.

Alexis neodpovídal, věděl, že obr je zatím stále v zajetí svých myšlenek, že zapomněl na včerejší nepřítomnost mladého kolegy i na cestu za Richardem Mikelisem.

Vešla Ludivine s mobilem v ruce, modré oči zmrazené přízračným světlem malého dotykového displeje.

„Ty si najdeš chlapa, teprve až přestaneš žít se svým telefonem!“ zažertoval místo pozdravu Segnon.

„Chlapa už mám. Dokonce několik...“

„A neleze jim na nervy, že víc tweetuješ, než s nima mluvíš?“

Ludivine mu ukázala prostředník, uklidila mobil a všimla si Alexise stojícího u okna.

„Alexi! Tak jak to dopadlo s Mikelisem?“

Segnon se probral.

„No jo, sakra, jak to dopadlo?“

Alexis lehce rozmrzele potřásl hlavou.

„Budeme se muset obejít bez něj.“

„Proč?“ zeptal se Segnon.

„Definitivně to pověsil na hřebík. Už se do toho nechce namáčet. Už ho to nezajímá.“

„A řekls mu, o co jde?“

„Tak zhruba.“

„No, a on nic? Nic nenavrhnul?“

„Dal mi jen kontakt na schopnýho kriminologa, kterýho zná.“

„To je ale vů!“ rozčílila se Ludivine a hodila prosívánou bundu na věšák.

Alexis na chvilčku ulpěl pohledem na sportovní postavě mladé ženy. Těsné džíny jí vykreslovaly nádherný zadek, pod svetrem Abercrombie se jí rýsovala prsa. Rád se na ni díval. Přitom toho rána ani Ludivininy oblé křivky nedokázaly zahnat zklamany úšklebek.

Už sedm měsíců, co spolu pracují, se ti dva hledají, popichují, občas se ve chvílích únavy navzájem zhrouť do náruče, aniž přitom mezi nimi k něčemu dojde.

„Pokročili jste nějak včera?“ zajímal se Alexis.

„Dodělala jsem kontrolu telefonních čísel,“ odpověděla drobná blondýna, přitom si stahovala vlasy do uzlu.

„Všecky?“

„Všecky. Pět dní pekla.“

Ke každé z vražd četníci dostali od všech operátorů soubor čísel, aktivních v rozmezí čtyřadvaceti hodin v blízkosti místa činu. Potom museli stovky tisíc čísel vložit do počítačového programu Analyst Notebook, který oddělení vyšetřování používá. Všechna jména, která se objevují v souvislosti s pokutami, všechna vozidla, všechny adresy a telefonní čísla se v něm sloučí a v případě protnutí začnou svítit. Člověku během měsíců pátrání může něco uniknout, stroj je neomylný.

Alexis se zatvářil obdivně. Kolegyně nezahálela.

Jedním lokem vypil hrnek pomerančové šťávy a přehlédł místnost kolem dokola. Potřeboval se soustředit. Přenést se přes zklamané naděje ze včerejška. Deset dní uvažovali o Mikelisově pomoci, až se z toho stala posedlost, Alexis bojoval s nadřícenými, aby získal souhlas se zařazením dnes už civilisty do vyšetřovacího týmu vzhledem k jeho výjimečným schopnostem, vzhledem k jeho bezkonkurenční odbornosti, vzhledem k naléhavosti případu, vzhledem k počtu obětí, který neustále stoupá, aniž by oddělení vyšetřování vědělo, jakým směrem vyšetřování vést. Nakonec to všechno bylo k ničemu.

Segnon už pročítal e-maily mezi fotografiemi manželky a dvou dětí, rozestavenými všude možně, s rukama na hromadách papírů, které se mu na stole vrší už několik týdnů. Obr se uprostřed nepořádku cítil bezpečně. Shromažďoval, hromadil; neotevřenou poštu, zásilky s filmy na DVD, které si nechával posílat do práce, ale neměl čas si je pustit, komiksy, které zbožňoval, ale skoro neotvíral, prázdné obaly z e-shopů; mezi ním a krvavou realitou se tyčila pestrobarevná stěna, na jejíž stavbě dennodenně pracoval. Tvořila jeho úkryt, za ní se cítil v bezpečí.

Prostor kolem Ludivine představoval přesný opak. Žádná osobní výzdoba, všechno dokonale uklizené, lak desky stolu dobře viditelný. Mladá žena seděla schoulená, ruce založené na prsou, a sledovala Alexise, vysoké opěradlo židle způsobovalo, že zlaté vlasy obklopovaly její běloskvoucí tvářičku. Vzpourné kadeře jí spadaly před ústa jako šlahouny ostružiní, zachvacující pěšiny v parku, a kroutily se kolem chladných modrých očí. Vyhlížela. Čekala, co bude dál.

Alexis byl koordinátor jejich skupiny, zajišťoval i spojení s dalšími dvěma kanceláři o poschodí výš, kde se také pracovalo na případu *e.

Jedna skupina tří četníků projížděla více či méně podezřelá internetová fóra, na nichž by tento symbol mohl mít nějaký význam. Druhá sbírala výpovědi potenciálních svědků vyslechnutých za poslední tři měsíce – zaměstnanců čerpacích stanic, sousedů z místa činu, blízkých obětí, to vše jim procházelo rukama na několika tisícovkách stránek hlášení, rozvedené do sebemenších podrobností a postupně řazené v počítači podle skutečností považovaných za relevantní, zejména podle vlastních jmen, ale také názvů míst, podniků, škol...

Ani náznak počátku nějaké stopy.

Prostudovali složky všech deviantů propuštěných z vězení od počátku roku, potom i z psychiatrických léčeben. Na všechny četnické stanice i policejní komisařství v zemi rozeslali oběžník, aby bylo jisté, že se k nim dostanou veškeré informace ohledně pachatelů znásilnění i jiných sexuálních deliktů. Prozatím se jim nevrátila jediná podstatná informace. Nic konkrétního.

Nebo spíš ano, znají *modus operandi* pachatelů.

Mají oběti.

Pět mrtvých těl.

Alexis se otočil čelem k zadní stěně místnosti.

Byla celá obložená korkem. K němu byly stovky dokumentů přichycené připínáčky jeden přes druhý. Mapy všech míst činu vytištěné z Google Maps, fotografie obětí – pořízené zaživa, tady si nikdo nemyslí, že je v kriminálním filmu, a nevyvěšuje si ponuré snímky vražd, nikdo nemá zájem celý den pracovat s podobnými hrůzami na očích –, u každé poznámky velkými písmeny ohledně věku, zaměstnání a místa bydliště spolu s několika časovými údaji. Na podlaze se pod pochmurným panoramatem vršily všechny související spisy, pitevní zprávy, protokoly z nejdůležitějších výslechů, laboratorní výsledky...

„Dívala ses do materiálů sexuálních deviantů, který

mají řidičák na nákladák?“ zeptal se Alexis četnice, která si ho měřila pohledem.

Všechna tři místa činu Zvířete byla vzdálená od dálnice A4 méně než třicet kilometrů, což Alexise a jeho spolupracovníky přivedlo k myšlence, že by se mohlo jednat o profesionálního řidiče. Věděli, že mezi sériovými vrahy se vyskytují opakovaně dvě povolání. Dvě povolání, která tito výjimeční zabijáci vykonávají. Zcela protikladná. Jedno je usedlé a společenské, druhé nomádké a osamělé.

Lékař a kamionák.

„Do detailu to dnes projedeme se Segnonem. Ale pořád si myslím, že to není dobrý nápad. Ty stopy po pneumatikách, Alexi, k šoferovi nákladáku nepasují. Spíš svědčí o někom hodně mobilním, co při hledání oběti najezdí spoustu kilometrů.“

„Á čtyřka se mezi těma vraždama vine jako červená nit. To nebude náhoda. Dobře ji zná, cítí se u ní jistě, nebo... Já nevím! V každém případě je to stopa k prošetření. Nesmíme nic zanedbat. Chtěl bych taky získat údaje o všech zaměstnancích správy dálnic na dotyčných úsecích a zadat je do programu. Člověk nikdy neví. Já budu dál prohlížet kamerový záznamy z odpočívadel a pump. Přece není možný, že by na žádným z nich nezastavilo ani jedno twingo první generace!“

„A co kdybysme rozšířili časová pásma?“

„Jak to myslíš?“

„Doteď jsme prověřovali telefonní čísla a kamerový záznamy čtyřadvacet hodin před a po vraždách, jenže co když se soudní lékaři sekli o den? Dokážeš si představit, že bychom byli vedle jedině kvůli tomuhle a od začátku hledali ve špatných časových intervalech?“

Alexis přešel místnost a poklepal na fotografii jedné z obětí Zvířete.

„Agna Pernowová, předpokládaná smrt v noci ze šest-

náctýho na sedmnáctýho července. Příbuzní nahlásili zmizení šestnáctýho vpodvečer, poslední svědek, její bratranec, ji viděl na ulici kolem šestý večer. Dítě našlo to, co z ní zbylo, cestou do školy sedmnáctýho ráno. U ní není pochyb.“

Alexis ustoupil na stranu a ukázal zavalitou dospívající dívku s ofinou spadající přes brýle na vybledlém barevném snímku, zvětšenině strohé průkazové fotografie.

„Sophie Ledouinová, rodiče s ní večereli večer dvaadvacátýho srpna. Kolem devátý hodiny odešla spát ke kamarádce. Našli ji až o deset dní později lidi na procházce. Pitevní zpráva ale hovoří jasně, tělo bylo ve vysokým stupni rozkladu. Chceš znovu vidět fotky? Hemžilo se to červy tak, že to vypadalo, že se tělo ještě hýbe! Našly se stovky kukel, některý se dokonce už vylíhly, dokonce v několika cyklech. Ten týden bylo teplo, ale entomolog potvrdil, že bylo zapotřebí minimálně osmi až deseti dnů, aby jich tam bylo tolik a tělo bylo v takovém stavu. V jejím případě jsme sledovaný období rozšířili na osmačtyřicet hodin.“

Alexis ještě ustoupil a ukázal na třetí, poslední oběť Zvířete.

„Armelle Caletová, tady víme, že jsme časově trochu na vodě. Kamarádka ji viděla šlapat u lesa čtrnáctýho září odpoledne, potom nic, až nález ostatků. Ale i tady si byl soudní lékař dost jistý a smrt datoval pravděpodobně k patnáctému, nikoli pozdějc. Nebudeme přece znovu ztrácet deset dní jenom proto, že nevěříme odborným posudkům?“

„Proč se soustředíme hlavně na Zvíře, a ne na toho druhýho, na Fantoma?“ zeptal se Segnon.

„Dvě vraždy v městském prostředí, a přitom nezanechal žádnou stopu. Je mimořádně opatrněj. Ten chlap neponechává nic náhodě. Je si sebou jistej.“

„No, ale právě ve městě máme mnohem větší šanci, že najdeme nějakýho svědka!“

„Už tomu nevěřím, z hlediska pátrání jsme pro to udělali maximum. Ne, já jsem přesvědčenější, že jestli je něco k nalezení, tak na straně Zvířete. Nechává se víc unášet svými pudy, neovládá se tak dobře jako Fantom. Musí dělat chyby.“

Segnon vykulil oči a pochybovačně sešpulil ústa.

„To doufám! Protože jinak se plavíme uprostřed oceánu mezi žraloky, a já nevidím jedinou loď, která by nám jela na pomoc, kapitáne!“

„Přijde to, Segnone, však ono to přijde. Ten chlap nemůže být génius a donekonečna mít takovouhle setsakra-mentskou kliku. Určitě se něco najde. Vždycky se na něco přijde. Je to někde tady, před našima očima, stačí dávat pozor a vytrvat.“

Ludivine pozorovala Alexise přes plavé lokny. Od začátku rozhovoru seděla bez hnutí.

„Vidíš, jde ti to stejně jako Mikelisovi,“ usmála se na něj spiklenecky. „Nakonec jsme o nic nepřišli.“

Alexis pokrčil rameny.

Kormidluje poslepu loď uprostřed moře násilí, postupuje vpřed, aniž ví, kde je nebo kam vede devět četníků, kteří naplno pracují na případu. To Mikelis zná oceán lépe než kdokoli jiný.

Ne, když se to vezme kolem a kolem, on je tím oceánem.

Každou molekulu vody, každý díleček násilí filtruje svým rozumem. Hovoří jeho jazykem. A jako šachoví mistři, kteří jsou vždy o několik tahů vpřed, vidí Mikelis čin v jeho celku, převyšuje všechny, kdo stojí na šachovnici. V tom je jeho síla.

Alex s vzdychnutím dosedl do křesla.

On neumí šachovými figurkami ani táhnout.

Chvilku před šestou večer tři četníci zdvihli pohledy od obrazovek počítačů či spisů, zaslechli spěšné kroky na

chodbě. Dveře se naráz otevřely a v nich se objevil panenkovský obličej Lionela Teixy, jednoho z pracovníků oddělení vyšetřování.

„Pojďte se rychle podívat na zprávy do televizního sálu. Hned!“

Všichni vstali a spěchali do prostorné místnosti, kde na zdi visela veliká obrazovka.

Běžely na ní záběry z nádraží.

Nástupišť. Na něm vyděšené postavy. Majáčky hasičských vozů ozařují zdi bílým a červeným světlem. Vystrašené, zmatené, nechápající obličej. Obrázky úzkosti. A k tomu komentující hlas nezúčastněného muže kontrastuje s tím, co se děje před jeho očima, klade důraz na některá slova, jako by jejich důležitost mohla zbavit předkládanou hrůzu dramatickosti: *„...motivы činu zatím neznáme. Podle prvních svědectví má být oním pachatelem dospívající mladík oblečený v mikině s kapucí naraženou do tváře, někteří svědci uvádějí, že viděli, jak nervózně přechází při čekání na vlak těsně předtím, než do kolejiště shodil tři osoby, včetně ženy s kočárkem. Ještě je třeba dodat, že chlapec podle několika svědků před svým šíleným činem nastříkal barvou na zeď nádraží svůj tag. Připomínám, že podle posledních zpráv dospívající chlapec zabil čtyři osoby, včetně kojence, načež se sám vrhnul pod vlak, který přijížděl na sousední kolej.“*

Segnon se podíval na Lionela Teixu.

„To je hnus... Proč nás...“

„Podívej!“

Kamera se otočila a obraz se zastavil na zdi nádraží.

Na cihlách byl nasprejovaný symbol. V průměru měřil dobrý metr. Hvězda a za ní písmeno.

*e.

Obr poposedl na židli.

„Do prdele... to snad vypukla epidemie!“

4

S irény v ulici už přestaly houkat, neblinkaly ani majáčky. Místo ozařovalo jen syrové světlo zářivek na nástupišťích a mdlejší, nažloutlé světlo nádražních luceren.

Hasičské nákladáky zahrazovaly příjezdovou cestu a spolu s narychlo nataženými policejními páskami od lampy k lampě bránily v přístupu nepovolaným.

Alexis, Segnon a Ludivine ukázali služební průkazy, policista pověřený ostrahou chvíli váhal. Nebyl na svém teritoriu zvyklý na vojáky, tím méně na četníky v civilu.

„Pařížské oddělení vyšetřování,“ upřesnil Alexis bez dalších komentářů. „Váš velitel o nás musí vědět, dostal zprávu o našem příjezdu.“

Ludivine si kvůli chladu přitáhla límec bundy přes bradu. Říjnový vítr dotíral na černý polyamid.

Policista je nechal projít bez dalších formalit, vstříc jim vyšel důstojník soudní policie – asi třicetiletý neoholený muž s krátkými vlasy, oblečený v černém bomberu.

„Vy jste z pařížského óvéčka? To je od vás hezký, že jste se přišli podívat na ty jatka pěkně zblízka.“

„Díky za přijetí,“ odvětil Alexis.

„Prý máte nějaký vysvětlení, proč to ten šílenec udělal?“ zeptal se policista, když otvíral dveře budovy.

„Tak to vás špatně informovali. My se naopak zajímáme o to, co nasprejoval před tím útokem.“

V hale malého předměstského nádražička vládl čilý ruch, byla tam cítit káva, dezinfekce a pot. Psychologové,

psychiatři a záchranáři pečovali asi o deset mužů a žen, kteří byli stále v šoku, mezi nimi i o vyděšeného mladíka, jenž nepřestával kývat hlavou. Několik hasičů si posílalo dokola termosku a kouřilo u narychlo přistaveného stolu. Policisté se mísili ve skupině s novináři, kterým na krku místo akreditace visely fotoaparáty, a s několika představiteli místní samosprávy a regionálními politiky.

Důstojník soudní policie zajistil skupince průchod, počkal, až se tři četníci proderou za ním a pak prstem ukázal na stěnu mezi dveřmi a oknem dopravní kanceláře.

**e.*

O nic větší než plakát z časopisu.

Nastříkané rudým sprejem. Ve výši očí.

Záhadný podpis.

„Slyšeli svědci, že by něco říkal?“ zeptala se Ludivine.

„Ne. Hasiči se okamžitě postarali o ty v nejvážnějším stavu, kolegové se snažili získat co nejvíc výpovědí, ale v téhle chvíli víme jen to, že to byl puberták a že byl mimořádně nervózní.“

„Znáte jeho totožnost?“ zajímal se Segnon.

„Zatím ne. Nějakou chvíli to potrvá.“

Důstojník se otočil směrem ke kolejím a zadíval se na bílou zář, která vycházela zpovzdálí, jako polední slunce. Nad nástupišti se na vysokých stojanech tyčily přenosné reflektory a svítily na štěrk pod sebou. Zvýrazňovaly stíny hasičů, kteří se shýbali nad kolejemi a něco tam dělali. Tváře některých neměly daleko do zelené barvy, někteří se potáceli o kousek dál. Další dva pokládali nohu na aluminiovou fólii na okraji peronu. Byly tam už i další části těl, některé zabalené v tmavých fóliích. Kusy oblečení.

„Frajer to trefil dobře,“ pokračoval důstojník. „Většinou to jsou uřezaný ruce nohy, ale kdo má rád puzzle, tak to rychle složí. Tenhle to vzal hlavou přímo proti mašině.“

Všecko se rozlítlo. Zbytek šel pod kola. Má tělo naruby. Roztrhaný na kusy. Kůže vevnitř a maso zve...“

„To pro představu stačí,“ přerušil ho Segnon.

Ludivine si všimla čtyř sluncí nad jinou kolejí a zeptala se: „A co další oběti?“

„Matku s dítětem jsme identifikovali podle dokladů, dalšího podle příbuzný, která tu byla s ním. Na posledního se ještě čeká.“

Alexis napsal na vizitku telefonní číslo a podal ji příslušníkovi soudní policie.

„Pošlu oficiální žádost, ale kdybyste mi mohl napsat všecko, na co přijdete, totožnost všech mrtvých a kopie zajímavých výpovědí, tak bychom ušetřili čas.“

Důstojník souhlasil.

„A co to vlastně znamená? Ta malůvka? Nějaká anarchistická buňka?“

„Zatím nevíme, ale našlo se to na více mrtvých.“

Tentokrát důstojník vytřeštil oči.

„Opravdu? Takže... ten náš klouček už má něco za sebou?“

„Je to možný,“ potvrdil Alexis, snažil se být co nejsrdečnější, aby mu policista poslal všechno, co bude mít, ale zároveň se toho snažil vyzradit co nejméně.

Segnon ukázal na bezpečnostní kameru.

„Vytáhli jste záznamy?“

„Jo, všecko si to večer prohlédneme u teplý pizzy. Ale jestli vás to zajímá, tak máme video scény se sprejováním.“

Tři četníci ho probodli očima.

„No tak jo, očividně vás to zajímá. Pojdte za mnou.“

Zavedl je do zadního traktu nádraží, do malé kanceláře, byla cítit zatuchlinou a mačkalo se v ní více než deset osob, většina z nich seděla u telefonu. Důstojník si vypůjčil telefon a napřáhl ho k četníkům.

„Jednomu devatenáctiletému klukovi přišel divnej, tak si ho natočil, když před spoustou lidí začal sprejovat.“

Na displeji se objevil pohyb. Postava oblečená v maskáčích a černé mikině s kapucí přes hlavu, z níž vystupoval jen kšilt čepice. Ten člověk stál zády, zabraný do malování záhadného obrázku před ohromnými pohledy cestujících, kteří se neodvážili nic říct. Jakmile byl se svým dílem hotov, zahodil sprej a zmizel v nejbližším podchodu. Video skončilo.

Zklamán Alexis se chystal policistovi poděkovat, ale ten už se prstem dotkl displeje a spustil ještě jedno video.

„Svědék viděl sprejera, jak se objevil na protějším nástupišti, tak ho znovu natočil. To je ta nejzajímavější část.“

Kameramana od dospívajícího chlapce v kapuci dělily dvě koleje. Protější peron byl plný lidí. Sprejer upřeně hleděl k obzoru, vyhlížel vlak. Levou nohou podupával v rytmu nervozity. Obličej měl z velké části zakrytý kapucí, ale četníci mohli rozpoznat bradu a ústa. Chlapec se kousal do rtu.

Malé číslicové hodiny ukazovaly 17.12.

Lidé kolem jako by ho nezaznamenali, byli ponořeni v myšlenkách, sledovali displeje mobilů, četli si knížku nebo časopis anebo se s někým bavili. Všichni se snažili co nejlépe zabít nudu, aniž věnovali sebemenší pozornost tomu, kdo jim v jediném okamžiku převrátí životy naruby.

Přitom chlapec nestál na místě. Chodil po nástupišti tam a zpátky, vyhlížel vlak v dálce a přitom sledoval postavy kolem sebe. Kšilt zpod kapuce střídavě mířil na různé lidi. Jako pochmurný prst, který hledá, na koho uvrhne kletbu smrti.

„V kolik hodin k tomu došlo?“ zeptal se Alexis.

„Ke srážce? Vlak v 17.14.“

Najednou se dal mladík do pohybu, pomalu kráčel podél lidí a prohlížel si je. Kamera telefonu se mírně pootáčela a sledovala ho. Místy byl obraz rozmazaný, ale celkově zřetelný, automatické ostření fungovalo rychle.

Sprejer se zastavil za zády staré paní, která se držela železného sloupu. Prohlédl si lidi kolem a pokračoval v cestě.

„Jako by hledal někoho určitýho,“ poznamenala Ludivine chladným hlasem.

Najednou se zastavil. Chvilku se rozmyšlel za dvěma asi desetiletými dětmi, které si bez obav povídaly. Podíval se doprava i doleva. Kolem dětí se vytvořila malá bublina. Stály kousek dál od ostatních.

Ideální kořist, přistihl se Alexis při úvaze. Trochu stranou od davu. Snadno do nich může strčit.

Malé hodiny v pozadí záběru ukazovaly 17.13.

Sprejer se podrbl na obličeji a pokračoval v podivné chůzi. Pomalu prošel za ženou, mechanicky houpající kočárek, přímo kolem asi třicetiletého mladíka jako vystřiženého z módního časopisu, který byl s ohromnými stereosluchátky na uších v docela jiném světě. V té chvíli chlapec v mikině málem spadl na záda, když si muž v obleku s kravatou bezohledně klestil cestu, aby se mohl postavit na okraj nástupiště.

Sprejer se napřímil, kšilt pomaličku stočil k zátylku oči-vidně příliš spěchajícího čtyřicátníka.

Kapuce se otočila vpravo, pak vlevo a znovu se ustálila ve směru mužových zad.

17.14.

Alexisovi se zdálo, že když se zdálky ozval hluk přijíždějícího vlaku, shromážděním na peronu projel záchvěv.

Sprejer se přiblížil na několik málo centimetrů k muži v obleku.

Hluk motoru a skřípění brzdících kol sílily a zahlcovaly reproduktor telefonu.

Muž v obleku náhle poskočil. Vystřelil kupředu, rozevřel náruč, jako by chtěl vzlétnout, a jeho obličej pokryla strnulá maska děsu.

Sprejer okamžitě popadl ženu vedle sebe a také ji shodil do kolejiště. Spadla do prázdna a strhla s sebou kočárek, z nějž spolu s prvními výkřiky vypadl na šterk mezi pražce jakýsi bílý tvar a peřinky.

Model z časopisu si všiml, že se něco děje ve světě mimo jeho sluchátka, teprve když ztrácel rovnováhu a sprejer ho strkal do ramen.

V témže okamžiku žena s kočárkem vstala a začala křičet. Než stačila doběhnout ke svému dítěti, na levé straně displeje se objevil mohutný tvar. Čelo vlaku narazilo do muže v obleku, otevřel přitom ústa.

Vmžiku zmizel.

Potom vlak vrazil do ženy takovou silou, že Alexis měl pocit, že se musela okamžitě rozlétnout na kousky, zatímco milovník muziky ani nestačil dopadnout na zem, lokomotiva mu roztříštila všechny kosti v těle ještě v letu a odrazila ho na okraj nástupiště jako míč.

V následujícím okamžiku celou obrazovku překryl vlak, jeho hlomoz částečně přehlušoval křik lidí na peronu.

Telefon spadl na zem a natáčel špičku bílé ochozené tenisky.

Všechno se událo ani ne ve dvou vteřinách. Sprejer jednal přesně a odhodlaně. Bez sebemenšího zaváhání. Nikdo neměl šanci ho zastavit.

Důstojník vzal telefon zpátky do ruky.

„Ještě pár minut, než to ten kluk vypne, ale už tam není nic zajímavýho.“

Alexis se podíval na Ludivine a Segnona. Ten povytáhl obočí a ušklíbl se.

„Nic pěknýho,“ utrousil.

Policista souhlasil a dodal: „Podle svědků se pak otočil a skočil pod vlak příjezdějící z opačného směru, z druhé strany nástupiště. Nikdo nebyl schopen cokoli udělat.“

„Viděl někdo, jak se dostal na nádraží? Přišel pěšky, přijel autem?“ zajímal se Alexis.

„Pokud vím, tak ne. Ale do zítřka budeme mít všechny výpovědi, aspoň si to myslím. No a pak bude chvíli trvat, než to zpracujeme...“

„Bude to nadlouho?“ zeptala se Ludivine a naznačila úsměv, aby to nevyznělo příliš sarkasticky.

„Vzhledem k tomu, jaká hrůza se tady stala, budeme mít na krku média, taky prefekta, takže nebojte, půjde to rychle.“

„Pošlete nám zprávu, co se týče záznamů z nádražních kamer, jestli toho teda nechci moc?“ požádal Segnon.

Důstojník přisvědčil. V obličeji se mu začínalo zračit podráždění.

„Pro nás je teď nejdůležitější zjistit totožnost toho sprejera,“ uzavřel Alexis.

Policista zamával vizitkou.

„Mám váš telefon i mail, dám vám vědět, jakmile se to dozvím. Můžete mi říct víc o těch zavražděných se stejným obrázkem?“

„Zatím toho moc nevíme,“ zalhal Alexis. „Jestli vám to může pomoci, tak vám pošlu nějaký náčrt, až toho budeme mít víc. Díky, že jste se nás ujal. Těšíme se na zítřejší zprávy. Hodně štěstí!“

Alexis ho přátelsky poplácal po rameni a své lidi vedl směrem ven z nádraží.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se ho Ludivine.

„Ten kluk je cvok!“ odpověděl bez váhání Segnon. „Vsadím deset eur, že má záznam v nějaký psychiatrický léčebně!“

Ludivine upřeně pozorovala Alexise, který neodpovídal.

„Na co myslíš?“ zeptala se znovu.

„Je to divný. Celý je to divný. Viděli jste, jak pečlivě si vybíral oběti? Nejdřív uvažoval o tý starý paní, pak o těch

dvou malých klucích, až ho nakonec upoutala žena s kočárkem.“

„Tři četníci překročili igelitovou pásku a vydali se na náměstí, kde měli zaparkované auto.“

„Hlavně ten chlap, co do něj strčil,“ poznamenal Segnon.

„Tam si nejsem tak jistej. Toho spíš vybral právě za to, že do něj strčil. Ale ta žena s kočárkem se mu podle mě líbila.“

„Možná má problém s ženami a dětmi.“

Alex potřásl hlavou.

„To si nemyslím. Vzpomeňte si na to, co dělal předtím, než je zabil. Pospřejuje zeď před spoustou lidí. Jako by chtěl poslat vzkaz celému světu. Když si rozebereme jeho oběti, tak máme něco jako... ideální rodinu. Útočí na základní typy – žena s dítětem, podnikatel, hezounek. Úspěšný tatínek, maminka a dokonalé děti.“

„Myslíš, že chtěl udeřit tam, kde způsobí nejvíc bolesti?“

Ludivine živě kývla.

„Alex má pravdu. Oběti si pečlivě vybíral. Nechtěl jen tak někoho. Zaútočil na to, co nejvíc zraní společnost.“

„Co se zaměřit na radikální hnutí?“ navrhl Segnon. „Extrémní levice, extrémní pravice? Anarchisti? Zítra požádám zpravodajskou službu o informace o těchhle politických skupinkách. Je pravda, že jsme zatím ani nezjišťovali, co používají za symboly!“

„To uděláme.“

„Vypadáš nějak rozčileně, to tě rozhodilo to video?“ zeptala se Ludivine.

Alexis otevřel dvířka peugeotu a zůstal stát.

„Nějak se to hromadí. Nejdřív dva chlápci, co rozřezávají ženské, potom pedofilní fotky a teď tohle? Plukovník chce celou věc udržet v tajnosti, aby se nemusel otravovat s politiky a novináři, nejsem proti, ale začíná nám to